

Een vergeten éclair en vier bussen lachgas

We komen van het Laarbeekbos: een zondagse wandeling dwarsdoor brede bundels zonlicht tussen veel bomen. Op weg naar huis herinnert dochterlief K. zich dat we ingrediënten moeten inslaan voor de speciale spaghetti die ze wil klaarmaken. Zoeken dus naar een winkel of superette die op zondag open is. We vinden er een in een brede straat met in het midden een dubbele rij bomen en waar parkeren mag. Het is nog een stukje lopen naar de superette. Onderweg zien we vier lege, blauwe spuitbussen liggen. K. weet dat daar lachgas heeft ingezet. Ze wijst naar een paar slappe ballonnetjes op de grond: 'Die dienen om er wat van het gas in te spuiten. Vanuit het ballonnetje kan je het gas inademen.'

Iets bijgeleerd. Even slikken.

Aan de ingang van de superette vind ik mijn mondmasker niet. Geen erg, ik wacht buiten wel. Even zitten op de brede boord van de plantenbak, die meer wegheeft van een vuilnisbak voor de chip- en snoepzakjes die jong en oud wegmeppen bij het verlaten van de winkel. Op de rand van de bak is een plastic verpakking achtergelaten waarin vier éclairs hebben gezeten. Dat het éclairs waren, weet ik doordat een ervan onaangeroerd is blijven zitten. Er is veel volk in de winkel; ik zal lang moeten wachten, maar geen nood, er is veel te zien, diverse mensen, zowel wit als gekleurd. Dichtbij staan vijf jongens luid te tateren: in het Pools, denk ik. Wat verder lopen Chiromeisjes en -jongens in en uit de winkel, likkend aan een ijsje. Naast de superette is een begrafenisondernemer gevestigd: een smal uitstalraam met daarin één doodskist, die echter niet van hout maar van riet is gemaakt. Ik had wel eens gelezen dat je nu kunt kiezen voor een doodsmant van gevlochten wilgentakken, maar het is de eerste die ik zie. Ze is wit geschilderd en oogt vriendelijker, soberder dan een houten kist.

De Chirogroep is inmiddels compleet en blaast de aftocht: kletsend, kauwend, likkend. Hun uniform is al een hele tijd niet meer blauw maar kaki, zoals mijn scoutsuniform een eeuwigheid geleden. Maar hun rokjes zijn veel korter dan de onze. Een minirok zou toen als zeer onzedig, streng verboden zijn geweest.

Ik kuier wat rond, kijk naar de huizen aan weerskanten van de straat. Het zijn smalle flatgebouwen van twee verdiepingen. Aan mijn kant is er een afgebroken: de ontstane, diepe ruimte geeft uitzicht op de achtergevel van drie huizen met een miniem tuintje of koer. In deze randgemeente is de levensruimte al even beperkt als in de stad.

Terug naar de onteerde plantenbak, waar een van de Poolse jongens de achtergelaten éclair gretig opsmult onder luid commentaar van zijn maten.

We rijden weg. Weg uit een straat die mij een ongemakkelijk gevoel heeft gegeven. Terwijl ik toch geboren werd en opgroeide in een stad, in een rijhuis dat achteraan uitkeek op een hoge muur. Ik woonde ook jarenlang in Brussel, mijn werkplek die mij het 'echte leven' leerde kennen, minus het lachgas, dat toen nog niet bestond. Wonen op 'de buiten' gebeurde pas veel later: voor de gezondheid van een kleine zoon. En van een nog kleinere dochter: dezelfde die straks spaghetti voor mij gaat koken. En me nu naar huis rijdt.

Naar huis. Waar bomen mijn burens zijn. En vogels mijn ochtendmuziek.

Ik voel me beschaamd.

T.S.